

ZENTAI ADÉL

Fantázia tömegekre

*Fehér vetés delel feketén a föld
tövén. Szivárványt köpköd a birkanyáj,
vörös, kemény szárnyak, szerelmek
új tavaszunk avarán hevernek.*

*Fehér vetés ropog feketén a föld
tövén. Hajónk vergődik a változók
vörös levében, néma izzás,
táncol a hold, s vacogunk mezítláb.*

*Fehér vetés kikelt feketén a föld
tövén. Miránk várnak, felakasztanak,
vörös kezünk széjjelszakítják...
fázik a hold, s nevetünk mezítláb.*

*Vörös kelés, fehér-feketén, a föld
tövén. Szivárvány húzza az út porát,
fakó, halott árnyak, keresztek
új nyaratok szemetén hevernek.*

Időkék

*Az idő megállt.
Fekszik. Halovány.
Vár. Hangod végre
érintse kékje,
megfáradt arcát.*

Nem lát. Nem tapint.
Nem ízlel, csak sír.
Érzi meleged,
kihűlten remeg,
hangod hallani.
Glória mennybe,
földre a béke.
Alszik a béke is.
Létem letelik.
Kékés-kék élet,
Réges-rég engem
vár. Beszélj! Ne vess!
Alig éltem még.
Kék a tenger, kék!
Halovány. Beteg.

